

Folketingets Erhvervsudvalg

ERHVERVSMINISTEREN

01. november 2021

Besvarelse af spørgsmål 20 alm. del stillet af udvalget den 27. september 2021.

ERHVERVSMINISTERIET

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

Vil ministeren kommentere Henvendelse af 2/9-21 fra Kosmetik & Hygiejne Branchen, jf. B 125 - bilag 12?

Tlf. 33 92 33 50

Fax 33 12 37 78

CVR-nr. 10 09 24 85

EAN nr. 5798000026001

em@em.dk

www.em.dk

Svar:

Kosmetik- og hygiejnebranchen har den 2. september 2021 henvendt sig til Erhvervsudvalget på baggrund af erhvervsministerens besvarelse af spørgsmål 9 ad B 125. Besvarelsen af spørgsmål 9 ad B 125 vedrørte Kosmetik- og hygiejnebranchens tidligere henvendelse af 16. august 2021 (jf. B 125 - bilag 7) til Erhvervsudvalget.

Som Kosmetik- og hygiejnebranchen nævner, fremgår det af mit tidligere svar til spørgsmål 9 ad B 125, at: *"Endelig arbejder regeringen for, at der altid bør være en aktør at stille til ansvar. Dvs. såfremt hverken sælgeren eller fabrikanten kan pålægges ansvaret for et ulovligt produkt, vil det slutteligt kunne pålægges platformen."* Kosmetik- og hygiejnebranchen spørger, om det betyder, at en online markedsplads bør have det endelige ansvar for sikkerheden af de produkter, denne formidler fra sælgere i tredjelände.

Jeg kan hertil bekræftende oplyse, at online markedspladser skal være ansvarlige for produkter fra tredjelände, som platformen formidler salg af. Det vil sige, at platformene i sådanne tilfælde skal kunne pålægges et ansvar i henhold til de relevante produktsikkerhedsregler.

Jeg indhentede den 20. maj 2021 et forhandlingsoplæg i Folketingets Europaudvalg, og der er i den forbindelse anlagt en ambitiøs linje i forbindelse med forhandlingerne. I den forbindelse lovede jeg også at drøfte mandatet igen med Folketingets Europaudvalg, hvilket vil ske i november 2021. Regeringen arbejder for i regi af DSA'en, at der altid bør være en aktør at stille til ansvar, når en europæisk forbruger køber et produkt på en online markedsplads, så vi får skabt den fornødne sikkerhed og tryk-
hed hos forbrugerne.

Jeg har derudover indhentet bidrag fra Miljøministeriet, der er ansvarlig for reguleringen af kosmetiske produkter. Miljøministeren oplyser i denne forbindelse følgende:

”Af formålsbetragtningerne til kosmetikforordningen fremgår, at der af hensyn til at skabe klare ansvarsforhold altid bør knyttes en ansvarlig person i EU til de enkelte kosmetiske produkter, som bringes i omsætning i EU.

Vedrørende udpegningen af den ansvarlige person sonderer reglerne mellem kosmetiske produkter, der er fremstillet i EU og kosmetiske produkter fremstillet uden for EU, som indføres til EU.

For indførte kosmetiske produkter er importøren den ansvarlige person, medmindre importøren ved skriftlig fuldmagt udpeger en person, som er etableret i EU, og denne person bekræfter dette skriftligt. For at blive anset for importør, skal man også selv være etableret i EU, og importen skal foretages med henblik på at bringe produktet i omsætning på markedet. En forbruger, der køber produktet til sig selv, kan ikke anses for importør i relation til kosmetikreglerne. I de tilfælde, hvor kosmetiske produkter ankommer direkte til forbrugere i EU gennem onlinemarkedspladser fra sælgere i tredjelande, er der derfor ingen importør i reglernes forstand. Fabrikanten, der er etableret uden for EU, og som får kosmetiske produkter fremstillet i EU, er forpligtet til at udpege en ansvarlig person etableret inden for EU.

Kosmetikforordningen angiver derudover ikke direkte, hvem der udpeger den ansvarlige person eller hvem, der som udgangspunkt udpeges til være ansvarlig person, hvis produkterne fremstilles uden for EU. Dette ændrer dog ikke på, at en person etableret uden for EU (være sig fabrikanten eller en sælger), der bringer kosmetiske produkter i omsætning i EU, skal udpege en ansvarlig person i EU, idet denne markedsføring ellers i sig selv vil være ulovlig. Udfordringen er så, at denne udpegning i mange tilfælde ikke sker, og at myndighederne derved har vanskeligt ved at stille nogen til ansvar for produkter, der ikke overholder kosmetikforordningen.

Jeg er derfor enig med Kosmetik- og Hygiejnebranchen i, at den manglende udpegning er problematisk, og at der af hensyn til at sikre beskyttelsen af menneskers sundhed og miljøet altid bør udpeges en ansvarlig person.

Efter de gældende regler i kosmetikforordningen er der ikke en forpligtelse til at angive oplysninger om indholdsstoffer på hjemmesider, herunder onlinemarkedspladser. Der arbejdes i EU pt. på, at mærkningskravene for fysiske kosmetiske produkter overføres til også at gælde ved onlinesalg”.

Jeg har endvidere indhentet bidrag fra Justitsministeriet, der er ansvarlig for produktansvarsloven. Justitsministeren oplyser i denne forbindelse følgende:

”Efter produktansvarsloven påhviler ansvaret for skader forårsaget af en defekt ved et produkt den producent og mellemhandler, der har produceret eller leveret det defekte produkt. Det afgørende er således, hvem der anses for at være producent og mellemhandler.

Den, der fremstiller et færdigt produkt, et delprodukt eller en råvare, den, der frembringer eller indsamler et naturprodukt, samt den, der ved at anbringe sit navn, mærke eller andet kendetegn på produktet udgiver sig for at være dets producent, anses for at være producent. Den, der som led i sin erhvervsvirksomhed indfører et produkt i EU med henblik på videre salg, udlejning, leasing eller anden form for omsætning, anses endvidere for at være producent. Som mellemhandler anses den, som erhvervsmæssigt bringer et produkt i omsætning uden at anses som producent.

Ved handel på en onlinemarkedsplads, hvor en forbruger handler med en tredjepart, f.eks. direkte med detailforhandlerens tidligere leverandør, vil denne tredjepart være at anse som sælger (herved forstås producent eller mellemhandler). Dermed handler en forbruger i sådanne tilfælde ikke med udbyderen af selve markedspladsen, der således ikke anses for producent eller mellemhandler i produktansvarslovens forstand.

En onlineplatform bliver bundet af en aftale med en forbruger – og dermed anset som aftalepart – hvis det ikke fremgår tydeligt ved aftaleindgåelsen, at det er en anden end platformen, der er forbrugerens aftalepart.

I de tilfælde, hvor en dansk forbruger handler direkte med en sælger fra et tredjeland, vil det være den danske forbruger, der selv indfører produktet i Danmark. Dermed er der ikke en mellemhandler i EU, der kan betragtes som producent og derved ansvarlig for produktskader. Det vil derfor som udgangspunkt være den sælger, man har handlet med, der er ansvarlig for produktskader forårsaget af et defekt produkt, såfremt betingelserne i produktansvarslovgivningen i øvrigt er opfyldt. Derfor er det som udgangspunkt også sælgeren, erstatningskravet skal rejses mod.

En anden problemstilling er, at det kan være praktisk vanskeligt at inddrive sit krav, hvis sælgeren befinder sig i et tredjeland.

Udgangspunktet om sælgerens ansvar kan ændre sig, hvis eksempelvis en onlinemarkedsplads anbringer sit navn, mærke eller kendetegn på produktet og dermed udgiver sig for at være dets producent. I et sådant tilfælde følger det som beskrevet af produktansvarsloven, at onlinemar-

kedspladsen som udgangspunkt vil blive betragtet som producent, hvorfor markedspladsen vil bære ansvaret for produktskaden.

Det bemærkes i øvrigt, at der derudover kan være grundlag for, at køberen kan gøre misligholdelsesbeføjelser gældende efter de køberetlige regler, idet produktets defekt ofte vil udgøre en køberetlig mangel.

Justitsministeriet har i lovforslag nr. L 223 (2020-21) om ændring af købeloven og lov om markedsføring som følge af implementering af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold bemærket, at det af hensyn til forbrugerbeskyttelsen bør overvejes, om muligheden for at udvide sælgerbegrebet til at omfatte onlineplatforme, der ikke allerede betragtes som forbrugerens aftalepart i henhold til varedirektivet og direktivet om digitalt indhold, skal benyttes. Justitsministeriet fandt, at spørgsmålets kompleksitet tilsiger, at en eventuel udvidelse af sælgerbegrebet forudsætter en nærmere undersøgelse af effekten for forbrugerbeskyttelsen og implikationerne for erhvervslivet samt en nærmere afdækning af, hvilken form for udvidelse, der i givet fald bedst vil kunne opfylde det ønskede formål.”

Jeg henviser i øvrigt til mine tidligere besvarelser på spørgsmål 12-19 ad B 125 samt EEU alm. del. spørgsmål 4-7.

Med venlig hilsen

Simon Kollerup